

011017-1

Už tím, že jsme, že žijeme, vstupujeme krůček po krůčku do minulosti, či přesněji: jdeme vstříc tomu, co k nám z budoucnosti přichází jako pozvání, výzva, úkol, povinnost ... Celý náš život, celá naše existence je odpovědí na to, co přichází. Je to naše odpověď, ale ne všechno v ní je vskutku naším výkonem, je toho až děsivě mnoho, co jsme si vypůjčili, co jsme zdělili, co jen napodobujeme. A tím vším, bez čeho bychom ovšem vůbec nemohli odpovídat, se tu a tam prodírá něco, co je vskutku „naše“, co je náš výkon, naše dílo. Směr tohoto našeho vykonávání vlastního života jde všem nutně proti směru, v němž přicházejí ony výzvy: svým dnešním výkonem vstupujeme do přicházejícího času (budoucnosti), ale tento náš výkon se opírá o minulost, o to, co už není, ale čeho se nadále držíme - a něčeho se takto držet musíme.

(Písek, 011017-1.)